יא.

לישן תחת המטה בסוכה – לת״ק אסור, לר״י מותר.

טעמא דר״י, לרבה משום אהל עראי וה״ה כילה,

(ואין טעמו משום דמטה לגבה עשויה. ועי׳ כא:).

(קי״ל דסוכה העשויה כצריף פסולה, מטעמא דשפוע אינו גג.

ולפ״ז מותר לישן בכילת חתנים בסוכה.

אלא דבגבוהה י״ט לת״ב בתוס׳ לל״ק דשמואל אסור מדרבנן).

הדלה עליה את המחובר, כגון גפן דלעת וקיסוס – פסולה.

אם (חבטן) ו**סיכוך תלוש הרבה מהן** – כשרה.

(ועי׳ לעיל י: דלתוס׳ אפילו אם הסוכה חממ״צ בלא המחובר,

ועי״ש בפוסקים דאם המחובר לבד צממ״ח פסול בכל אופן).

אם **קצץ המחובר** – כשרה (ול״א בזה תעשה ולא מה״ע).

ל**רב** בלא נענוע (דקציצתן זו היא עשייתן),

ל**שמואל** בנענוע כל אחד. וקי״ל כשמואל.

(ה**חוטט בגדיש** – לכו״ע פסול משום תעשה ולא מה״ע).

כללא דסכך – שיהיה גידולו מן הארץ, ותלוש, ואין מקבל טומאה.

עורות בהמה לענין זה – ל״ח גידולו מן הארץ למסקנה.[1]

ציצית

כסות לילה – לר״ש פטור מציצית, לרבנן חייב.

כסות סומא – להיפך.

נשים – לר״ש פטורות מציצית, לחכמים חייבת.

רב עמרם חסידא ורב יהודה חייבו נשים כרבנן.

להלכה – תוס׳ הוכיחו מו׳ מקומות דקי״ל כר״ש בכסות לילה ונשים.

תלה חוטין ולא פסק ראשיהן עד אחר הגדילים וקשריהם –[2]

ל**רב** פוסק וכשרין (פסיקתן זו היא עשייתן),

---

[1] עי׳ להלן סוף עמ׳ ב׳ ברש״י דלמאי דס״ד דילפי׳ מהיקישא לחג ע״כ עורות שמחוסרין מלאכה, כשרין.

[2] אפשר דנקט הכי רש״י ע״פ מה דמשמע מתוס׳ להלן עמ׳ ב׳ ד״ה והיכא) בתי׳ השני דאם אפשר בקלות לעשות המעשה החשוב ראוי לעשות כן. וילי״ע.

לשמואל פסולין (משום תולמ״ה, ול״א פסיקתן ז״ע) והכי קי״ל.

הטיל לשני קרנות בב״א –

עד שקשר, לכו״ע פוסק והן כשרין.

אחר שקשר, ל**רב** פוסק וכשרין, ל**שמואל** פסולין והכי קי״ל.

(**סדין בציצית** – קי״ל כב״ה דמדינא חייבת,

ולתלמידי ר״י למעשה פטורה גזירה משום כסות לילה או מטעם אחר.

ק״ש – פלוגתא אי מדאורייתא או מדרבנן,

מתחילין **ויאמר בלילה**, וממילא מסיימין).

יא:

הדלה עליה מחובר ושלפינהו שלופי – לכ״ע פסול בלא נענוע.

לת״א בתוס׳ היינו דקצת מחובר ופסול מדין מחובר,

לת״ב מעורה בקליפה, ואי״ז עשיה חשובה לבטל תומ״ה.

(מרש״י משמע אפי׳ קצץ לגמרי, פסול אם נראה מחובר, מהאי טעמא).

הדס שענביו מרובין מעליו – פסול (משום דמנומר ואי״ז הדר).

מיעטן – כשר, אפי׳ מיעטן בזמן המצוה, דאין דיחוי אצל מצוות.

ביו״ט, אסור למעט (תקון מנא).

עבר ומיעט ביו״ט אחר שהיה אגוד (וה״ה בעיו״ט) –

ל**ר׳ שמעון** ב״י פסול, ל**חכמים** כשר. **ופלוגתתם** ;

א. אי לקיטתן זו עשייתן (ולכ״ע צריך אגד, וילפי׳ מסוכה).

(מתוס׳ בת״ב משמע דגם למ״ד זו עשייתן, ראוי לכתחילה להתיר ולאגוד).

ב. אי ילפינן לולב מסוכה (דבעינן עשיה שלא מן העשוי).

ג. אי צריך אגד ובפלוגתא דלהלן.

(למאי דקי״ל א״צ אגד, ודאי מיעט אחר אגד כשר).

ל**רבי יהודה** לולב צריך **אגד** מה״ת, ובלא אגד פסול.

ל**רבנן** א״צ וכשר. ומצוה לאגוד משום ואנוהו.

בסוכות הושבתי – ל**ר״א** ענני כבוד, ל**ר״ע** סוכות ממש.

עננים – ל**ר״ל** מן הארץ, ל**ריו״ח** מן השמים (ועי׳ תענית ט׃).

גדר בהמה – לענין סוכה למסק׳ ולענין אכילת פועל אינה גדו״ק.

לענין כסף מע״ש (וסוכה לר״ד אריו״ח) הוי כגדולי קרקע.

מנה״מ דבעינן תלוש –

ל**ר״ל** (למ״ד עניי כבוד) ואד יעלה מן הארץ (דעננים מהארץ).

ל**ר״ד אריו״ח** מהיקש לחגיגה. ונדחה.